

Hồi thứ hai mươi ba

Thiên Giang Thần Binh

Phó Thiên Lâm và Nhân Thu Thủy biết Công Tôn Đình dành cho hai người cưới cặp thanh điếu, nên họ liền song song thi triển kinh công một tả một hữu phi vọt lên không. Khi Thu Thủy vừa ngồi vững trên lưng thanh điếu thì con Anh Vũ Thủy linh đã đậu xuống vai nàng cất tiếng ríu rít:

- Chắc là Nhân cô nương mới cưới chim phi hành lần thứ nhất có phải không? Để Thủy linh đi kèm với cô nương cho vui.

Nhân Thu Thủy rất yêu thích con Anh Vũ tinh khôn này, nên nàng vừa gật đầu vừa thầm nghĩ, nếu đúng như lời Lâm ca nói, con Anh Vũ Bích linh của Đỗ Vô Đầu gửi tặng nàng cũng được tinh khôn như con Thủy linh này thì nhất định không thể để cho hung đồ thủ hạ của lão quái Đồng Cổ Thiên Tôn làm hại mới được!

Con “Cút mỏ sắt” lại còn tỏ vẻ đùa cợt hơn, nó bay đến đâu co một chân trên đầu con thanh điếu của Phó Thiên Lâm đang cưỡi! Con ó ba chân thì một mình vỗ cánh bay theo ba người bầy chim nhắm hướng Bách thú nham phi hành nhanh như những vệt khói mờ.

“Bách thú nham” là một bãi đá bằng phẳng rất rộng, thật xứng với tên gọi. Cho nên mới vừa bay vào dãy núi Dã nhân “Bách cầm tiên tử” Công Tôn Đình đã nhìn thấy một khu bãi đá phẳng là chung quanh có hơn mười ngọn núi cao rậm bao bọc, thì lão biết đã tới địa điểm, nên lão ngồi trên lưng thần điếu lên tiếng bảo Phó Thiên Lâm và Nhân Thu Thủy: “Phó lão đệ và Nhân cô nương bãi đá bằng phẳng và rộng dưới kia chắc là “Bách thú nham”, nơi ẩn cư của tên lão quái Lôi Chấn Vũ. Bây giờ ta cùng con thần điếu, con qua đen và con ó ba chân ẩn núp trên mây, khi nào cần đến sẽ xuất hiện, còn lão đệ và cô nương cưỡi thanh điếu xuống bãi đá gọi đích danh lão quái đòi lại Anh Vũ, xem hắn trả lời sao?”

Bọn ba người tuy bay rất cao nhưng khi Công Tôn Đình vừa dứt lời thì cặp thanh điếu đã kêu lên một tiếng rồi cụp hai cánh bay xuống vùn vụt như một ánh sao rơi!

Một khi cặp thanh điếu này ra oai đừng nói gì Nhân Thu Thủy là người mới cưới chim phi hành lần thứ nhất bị hoảng sợ thất thần mà ngay đến cả Phó Thiên Lâm là người đã được qua một lần kinh nghiệm cưỡi chim vượt hàng ngàn dặm mà còn cảm thấy ngộp thở, gió lạnh tạt vào mặt như ngọn roi quật rất buốt, nếu không túm chặt lấy chòm lông trên lưng chim thì ngồi không vững!

Lúc này, mới nhận ra con cút mỏ sắt có điều thất thường ! Trước sau nó vẫn đứng có một chân trên đầu thanh điều, mặc cho đà lao xuống có nhanh đến đâu nó vẫn không nhúc nhích!

Trời vừa đúng ngọ, vàng thái dương le lói giữa đỉnh đầu, trên bãi đá phẳng rộng của Bách thú nham, vô số những hổ, báo vượn khỉ đang vờn chạy nhảy nhót. Đến khi chúng thấy cặp thanh điều từ trên không nhào xuống thành linh thì biết là khắc tinh đã đến nên chúng vừa vội vã kéo nhau gầm rống mà kêu la chí choé, vừa chạy trốn vào cửa hang đá rộng dưới chân một ngọn núi cao chót vót ! Nhưng....

Dù động tác của dã thú có nhanh nhẹn đến đâu cũng không bằng được phi cầm cho nên, một cặp thanh điều đã nhào xuống còn cách mặt đất hơn một trượng thì, đã có hai con khỉ đột tóc vàng – Thiên Lân đã gặp chúng một lần tại núi Võ Đang - nằm trong luồng cương phong của hai cặp thiết trảo thanh điều!

May lúc đó, Thiên Lân kịp nghĩ ra con Anh Vũ Bích linh còn nằm trong tay đối phương nếu sát hại hai con khỉ đột này, thì tránh sao khỏi chuyện rắc rối “ném chuột bể đồ”. Nên chàng quyết định không dùng chiến thuật tiền lễ hậu binh và ra hiệu cho Thu Thủy lên tiếng ngăn chặn thanh điều. Lúc đó cặp chim thần mới thu hồi cặp thiết trảo, tha cho hai con khỉ đột này chạy trốn vào hang với đồng bọn!

Sau khi thanh điều đáp xuống đất, Phó Thiên Lân liền đến trước cửa hang vận khí đang dồi dào, lên tiếng:

- Võ lâm mạt học Phó Thiên Lân và Nhân Thu Thủy có chuyện cần, muốn gặp “Đồng Cổ Thiên Tôn” Dã Nhân Sơn Chúa!

Tiếng nói của Thiên Lân vừa dứt, từ trong hang đã có tiếng trống đồng vang ra từng chập nhưng nghe vắng vắng như từ cõi xa xăm vọng lại ...

Ước chừng sau một tuần trà, từ trong hang kéo ra tám con khỉ đột tóc vàng, hai con khiêng chiếc trống đồng lớn, và dùng tay dấm vào mặt trống kêu “ùng ùng” ghê rợn, theo sau là hai con quái thú trông giống như loài tê giác, mình dài hơn trượng, mang một lớp vẩy dày, cứng, đen nhánh, chân như chân trâu, đầu như đầu heo rừng và có ba cái sừng nhọn. Nhất là cái sừng mọc ở giữa trán nơi đầu sống mũi, lớn bằng cánh tay, trông chẳng khác gì chiếc chùy sắt, cứng và nhọn vô cùng.

Theo sau hai quái thú là bốn gã người Mèo lực lưỡng khoảng 33,34 tuổi, nửa thân trên ở trần, tai đeo khuyên vàng, tai đeo vòng sắt, lưng quần da cạp, tóc phủ tận vai, da thịt sần sùi đen đúa trông rất đáng sợ. Bốn gã đàn ông Mèo khiêng một chiếc trống đồng lớn, bề kính lối bảy tám thước, ngồi xếp bằng trên mặt trống, một lão già miệng rộng, mũi sư tử,

râu quai nón, mình mặc áo lông bào dệt bằng chỉ màu vàng, đầu đội mũ miện trông chẳng khác gì vị vương giả kì dị!

Phó Thiên Lân biết Thu Thuỷ chưa gặp người này bao giờ nên chàng khẽ nói với nàng:

- Thu muội, lão già ngồi trên mặt chiếc trống đó tức là lão quái “Đồng Cổ Thiên Tôn” Lôi Chấn Vũ mới nổi danh quật khởi vùng Miêu Cương và cùng vào hùa với bọn “Vực Ngoại Tam Hung” Đông hải Kiều Bà, Nam Hoàng Hạc Đạo và Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Đạo Tử đó!

Nghe nói, Nhân Thu Thuỷ liền bật cười với giọng trách móc:

- Tại sao Lân ca lại coi tiểu muội là một kẻ ngu ngốc đến thế? Tuy tiểu muội chưa gặp mặt tên lão quái này bao giờ nhưng cứ nhìn vào cách ăn mặc kì dị với chiếc trống đồng kia cũng đủ đoán ra....

Thu Thuỷ vừa nói đến đây thì Đồng Cổ Thiên tôn đã cong ngón tay khẽ búng vào tang trống kêu “ung” một tiếng, nghe tiếng trống, tám con khỉ đột tóc vàng và hai con quái thú đang đi phía trước còn cách chỗ Thiên Lân và Thu Thuỷ đứng chừng hơn một trượng bỗng nhiên dừng lại!

Lôi Chấn Vũ quét cặp mắt sắc bén nhìn qua Thiên Lân và Thu Thuỷ một lượt, đoạn lão dừng mắt chú ý nơi tảng đá có cặp thanh kiếm đang rửa lông, rửa cánh và con Anh Vũ Thuỷ linh đang đậu trên vai Thu Thuỷ, nhưng không thấy lão để ý tới con cút mỏ sắt đang đứng co ro dưới chân cặp thanh kiếm!

Sau khi nhìn người và nhìn chim khắp một lượt, lão quái cất tiếng lạnh lùng hỏi:

- Phó Thiên Lân, lúc gặp mi ở núi Võ Đang ta thấy mi còn trẻ người non dạ nên mới đặc biệt gia ân tha cho tội chết! Bây giờ mi lại đến Dã Nhân sơn để làm gì? Hay là muốn giở trò châu chấu đá xe, rước lấy cái chết vào thân đó?

Phó Thiên Lân đứng cặp mày kiếm, lớn tiếng đáp:

- Chúng ta đã ước định sẽ gặp nhau trên Thanh Lương Đài trên Hoàng Sơn để giải quyết dứt khoát mọi điều ân oán, lẽ nào ta lại cố ý gây sự trước đại hội làm gì? Phó mỗ đến đây chỉ muốn xin Lôi Thiên Tôn trả lại một con linh kiếm mà thôi!

Tới đây, chàng đưa tay chỉ con Anh Vũ đang đậu trên vai Thu Thuỷ nói tiếp:

- Con linh kiếm của Phó mỗ hình dáng cũng giống con Anh Vũ này và cũng biết nói tiếng người.

Bữa trước tại phía nam dãy Mãng thương sơn, nó bị môn hạ của Thiên Tôn thả con nhện nhện lông vàng thả tơ giăng lưới bắt đi, vậy mong Thiên Tôn làm ơn trả lại cho Phó mỗ!

Từ khi đồ đệ bắt được con Anh Vũ đem về, Đồng Cổ Thiên Tôn thấy linh diệu quá tinh khôn lại biết nói tiếng người, nên lão ta yêu thích vô cùng. Nay thấy Phó Thiên Lân đến đòi, khi nào lão ta chịu trả. Tuy nhiên, lão đảo mắt một vòng rồi gật đầu đáp:

- Con Anh Vũ đó quả thực đang ở trong Bách thú động của ta, còn việc trả lại cho mi không có gì khó, nhưng môn hạ của ta vì con chim đó mà bị thiệt mất một con nhên nhện lông vàng hiếm có, vậy mi bồi thường cho ta bằng vật gì đây? Lúc này Phó Thiên Lân và Nhân Thu Thủy đang tự thâm nhủ về sự trùng hợp lạ lùng giữa hai địa danh Bách cầm động và Bách thú động. Cho nên khi nghe Lôi Chấn Vũ hỏi lại bất ngờ như thế thì cả hai đều nhất thời không biết trả lời ra sao!

Đồng Cổ Thiên Tôn thấy Phó Thiên Lân không trả lời trôi chảy được câu hỏi của lão thì lão ta đắc ý, cất tiếng cười sằng sặc mà rằng:

- Con nhên nhện lông vàng của ta là một vật hiếm có trên đời, ta dám chắc các người không tìm được vật nào bồi thường cho xứng đáng. Chi bằng các người cứ đến ngay cho ta bằng con Anh Vũ tinh khôn ấy cũng được.

Phó Thiên Lân dừng mày chưa kịp đáp, thì Nhân Thu Thủy đã lớn tiếng quát:

- Không được...!

Tiếng được vừa thốt ra khỏi miệng Thu Thủy thì bỗng nhiên từ trong Bách thú động đã vọt lên một vệt sáng màu xanh biếc rồi có tiếng người kêu hấp tấp:

- Kính thưa Thiên Tôn, con Anh Vũ đã mở được lồng và trốn ra rồi!

Phó Thiên Lân cũng nhận rõ vệt sáng màu xanh biếc ấy là con Anh Vũ Bích linh đã sổ lồng bay ra, bất giác chàng mừng rỡ cất tiếng gọi:

- Bích linh! Bích linh, mau lại đây, chủ nhân của Bích linh là Nhân cô nương đang ở đây này!

Nào ngờ sự việc xảy ra lại ngoài ý muốn của mọi người. Chẳng những con Anh Vũ Bích linh không nghe lời Thiên Lân mà nó chỉ bay lượn một vòng trên không rồi đáp xuống mặt trống đồng, ngay bên cạnh chỗ ngồi của Đồng Cổ Thiên Tôn, nghiêng nghiêng cái đầu nhỏ bé líu lo nói:

- Lôi Thiên Tôn đối với Bích linh rất tử tế, Bích linh không về nữa đâu!

Từ khi nghe thủ hạ báo tin con Anh Vũ phá lồng bay đi mất, Đồng Cổ Thiên Tôn biết rằng không thể bắt lại được, lão ta đang tỏ vẻ thương tiếc nay bỗng nhiên linh diệu lại ngã về phía lão thì lão vui mừng hơn hở, cất tiếng cười ha hả nói:

- Các người thấy không? Linh diệu cũng tinh khôn, biết tự mình tìm mình chủ để thờ, hai gã tiểu bối các người sao không mau cắt đi, để dành mạng sống đến kỳ đại hội ở

Hoàng Đơn sẽ chịu tội còn đứng đó làm gì nữa? Nếu chọc giận thần thú của ta, không những các người bị tan xác, mà cả mấy con chim nhất này không còn sống sót đâu!

Tiếng nói của lời Chấn Vũ vừa dứt, bỗng nhiên lão ta đã lộ vẻ hốt hoảng, ngửa mặt lên trời nhìn chòng chọc. Vì lúc đó, Bách Cầm tiên tử Công Tôn Đỉnh ngồi trên lưng con thần điêu cùng con quạ đen và con ó ba chân đang từ trên mây trắng xuất hiện và đang là là đáp xuống!

Khi còn ở trên không, Công Tôn Đỉnh đã mỉm cười nói:

- Ông bạn ngồi trên mặt trống kia chắc là Đồng Cổ Thiên Tôn Lời Chấn Vũ, tiếng tăm ngang hàng với bọn Vực ngọc Tam hung mới nổi danh tại vùng Miêu Cương chứ gì? Lão phu xin hỏi ông bạn một câu: Từ trước đến nay chúng ta, mỗi người một nơi, ông bạn ngự trị Bách thú động ở Dã Nhân Sơn, lão phu ẩn cư trong Bách cầm động ở măng Xà Sơn, không ai xâm phạm ai. Nhất là lão phu đã chán ghét cảnh vẩn vương trần tục chốn giang hồ! Nhưng lão phu có một điều bất mãn khi nghe ông bạn nói mấy con chim nhất của lão phu nuôi dưỡng phải sợ hãi trước móng vuốt mấy con ác thú của ông bạn. Cho nên lão phu mới phải xuống đây để hỏi cho ra lẽ!

Tiếng nói của Công Tôn Đỉnh vừa dứt, thì con thần điêu cũng vừa kịp đáp xuống mặt đất như một đám mây sa!

Đồng Cổ Thiên Tôn Lời Chấn Vũ ngược mắt nhìn, thần sắc hơi có vẻ biến đổi nhưng chỉ trong thoáng mắt, lão ta đã khôi phục thái độ cuồng ngạo như cũ, cặp mắt xanh lè như mắt mèo của lão đảo qua đảo lại một lượt rồi cất tiếng cười nhạt cố làm ra vẻ khinh miệt trầm giọng hỏi:

- Các hạ là ai? Nên biết tại Bách thú động này, không phải là nơi mà ai cũng có khả năng nói khoác lác được đâu!

Từ khi thần điêu đáp xuống mặt đất Bách cầm tiên tử Công Tôn Đỉnh vẫn ngồi vững vàng trên lưng chim thần, đến lúc nghe lão quái nói, không thấy ông ta có cử động gì mà đã nhẹ nhàng nhảy xuống lưng chim rồi mỉm cười sáng giọng:

- Họ tên lão phu, nói ra chưa chắc ông bạn đã biết nên lão cũng không muốn nói làm gì. Còn việc lão phu có khoác lác hay không, nhiều lời giải thích cũng vô ích, chi bằng cứ thử xem sẽ rõ.

Nghe đối phương trả lời khinh miệt, cặp mắt của Lời Chấn Vũ lộ hung sáng quắc, quét một lượt khắp thân hình Công Tôn Đỉnh và mấy con dị điêu, rồi bỗng nhiên lão ngẩng mặt lên trời cười sằng sặc:

- Hay! Hay lắm! Ta cũng đang muốn thử xem mấy con chim nhắt này có được bao nhiêu sức lực mà mi dám lớn tiếng khoe khoang, địch nổi thần thú của ta.

Nét mặt Công Tôn Đình vẫn tươi cười chậm rãi:

- Mấy con chim nhắt của lão phu tuy sức lực chẳng có bao nhiêu, nhưng đối phó với mấy con ác thú của ông bạn thì cũng thừa.

Lôi Chấn Vũ ngưng tiếng cười, cặp mắt hung quang của hắn lại loé lên một cái và chặn lời Công Tôn Đình:

- Trong Bách thú động của ta có hàng trăm loại thần thú mi chỉ đem theo có mấy con chi, nhắt này, nếu ta cậy nhiều thủ thắng thì không xứng đáng...

Tới đây, lão ta lại ngưng lời, quét cặp mắt xanh lè của lão nhìn Công Tôn Đình rồi nói tiếp:

- Ta xem trong số mấy con nghiệt súc của mi chỉ có năm con là xuất trận được....

Công Tôn Đình mỉm cười ngắt lời:

- Sáu con chứ!

Lôi Chấn Vũ khẽ hừ một tiếng lạnh lùng nói:

- Nếu vậy, ta sẽ phái sáu con thần thú để tranh tài với sáu con nghiệt súc của mi, nếu sau khi thua mà chưa được khâm phục, thì hãy đợi đến kỳ đại hội Hoàng Đơn,..

Công Tôn Đình lại mỉm cười nói:

- Lúc này hơn thua còn chưa biết, ông bạn lắm lời làm chi? Hãy mau gọi bày súc sinh của ông bạn ra đây...Ha Ha...để nộp mạng cho rồi!

Từ khi Công Tôn Đình xuất hiện, Phó Thiên Lâm và Nhân Thu Thuỷ đều vững bụng mừng rỡ, đứng bên cạnh mỉm cười không nói gì, mãi đến lúc này, Thu Thuỷ mới ghé tai Thiên Lâm hỏi nhỏ:

- Có phải lân ca nói con Bích linh chẳng những tinh khôn, hiểu rõ ý người mà còn lịch lãm giang hồ hơn chúng ta nhiều. Tại sao vừa rồi nó lại bày trò bỏ chỗ sáng đầu chỗ tối như thế?

Nghe hỏi, Phó Thiên Lâm cũng phải cau mày trầm ngâm giây lát, rồi mới khẽ nói:

- Tiểu huynh nghĩ rằng nó làm như vậy ắt hẳn có thâm ý gì nhưng hiện giờ chưa rõ được, sau này chúng ta sẽ nhận ra dụng ý của nó! Chẳng lẽ một con vật tinh khôn như thế mà lại thuần phục một tên lão quái độc ác như vậy sao?

Trong lúc Thu Thuỷ còn đang bán tín bán nghi nhìn Phó Thiên Lâm thì đã nghe lão Đồng Cổ Thiên Tôn rú lên một tiếng dài! Tiếng rú chưa kịp dứt thì đã thấy bóng quái thú

lao ra như mũi tên xẹt. Hình thù quái thú giống như một con chó lớn, mình sư tử, đầu sói, toàn thân mang bộ lông dài màu vàng óng mượt, đằng sau lại có một cái đuôi dài như đuôi bò. Khi đến bên cạnh lão quái Lôi Chấn Vũ, quái thú rống lên một tiếng vang dậy núi rừng, rồi ngồi im như chờ lệnh. Cặp mắt sáng lè của quái thú lộ hung quang chẳng khác gì chủ nói

Lôi Chấn Vũ vừa đưa tay khê vỗ đầu con quái khuyến lông vàng vừa đắc ý cười nhạt hỏi:

- Con Hoàng Kim Ngao Đế này của ta đã lâu chưa trở thần oai, vậy trong bầy chim nhất của mi, con nào ra nộp mạng trước?

Tiếng hỏi của lão quái chưa dứt hình như mấy con thần điêu, linh cầm đều nhận rõ hàm ý của lão ta, nên con nào con nấy xù lông vỗ cánh muốn nhảy ra, khiến Công Tôn Đình phải mỉm cười mắng át:

- Chúng bây làm gì mà vội vàng thế? Hôm nay chúng bây sẽ được trở tài hết lượt. Bây giờ Diêu nhi hãy ra trừng trị con Hoàng mao tiểu cầu ấy trước đi!

Lão quái nghe Công Tôn Đình gọi con thần thú Hoàng Kim Ngao Đế của mình bằng con Hoàng mao tiểu cầu thì lão ta càng thêm nổi nóng lớn tiếng quát:

- Các người hãy mở mắt xem sự lợi hại của Hoàng Kim Ngao Đế!

Tiếng quát vừa dứt lão liền thuận tay vỗ đầu quái thú một cái giục:

- Ra mau!

Lúc này, cặp mắt của Đồng Cổ Thiên Tôn lộ hung quang sáng quắc, nhưng lão đâu có để ý thấy, từ khi con Ngao Vương của lão gặp đối phương - Thần điêu - xù lông, quạt cánh bước ra thì đã mất hết hung hãn dữ tợn, mà chỉ còn sợ oai của chủ nhân nó bất đắc dĩ phải bước ra chớ, đâu còn oai phong凛冽 của một con Ngao Vương lúc mới xuất hiện nữa!

Thu Thủy vừa nhìn thấy như vậy, nàng cười thầm trong bụng khê kéo áo Thiên Lân nói:

- Tiểu muội thấy trận này không cần phải động thủ, con tiểu cầu của lão quái mười phần cầm chắc thua cả mười rồi.

Tiếng nói của Thu Thủy chưa dứt, con thần điêu đã kêu một tiếng trong trẻo, vỗ cánh bay vọt lên mây rồi xà xuống nhanh như điện chớp. Con quái thú Hoàng Kim Ngao Vương bất đắc dĩ cũng phải đưa hai chân ra trước thủ thế.

- Con Hoàng Kim Ngao Vương này tuy cũng có thể kể là một con mãnh thú thế gian hiếm có, nhưng làm sao sánh được với con Thần điêu đã lâu năm tu luyện đến mức thông linh, lại có sức mạnh vật chết hổ báo ngay từ nhỏ. Cho nên chỉ trong nháy mắt, cặp cánh

của Thần điêu đã quạt ra những luồng gió như trận bão lốc xoáy thổi ào ào, trợ oai cho cặp móng sắc bén, nhanh nhẹn giật bóc một mảnh lớn cả da lẫn thịt nơi cổ quái thú !

Trong lúc quá đau, quái thú lại rống lên một tiếng như sấm, hai chân trước chống xuống đất, rồi thỉnh linh tung hai chân sau, vung chiếc đuôi dài quạt vào bụng thần điêu như ngọn trường kiếm dài bảy tám thước sử dụng trong tay một bậc cao thủ võ lâm. Ngón đòn này chính là một miếng sát thủ của quái thú. Nhưng không dè, thần điêu vẫn chẳng coi vào đâu, nó khẽ nhấc mình lên một chút rồi quạt mạnh cặp cánh, phất ra một luồng gió lốc, khiến cho con quái thú tưởng như có sức nặng trăm cân ấy không chống cự nổi, phải lộn nhào ngã ngửa lăn đi mấy vòng và rống lên từng hồi nghe rất ghê rợn!

Chỉ thấy hai chân thần điêu chụp xuống một cái nữa Hoàng Kim Ngao Vương đã bị phanh bụng, ruột gan đổ tung toé!

Nhân Thu Thuỷ vốn là một thiếu nữ không ưa nhìn thảm trạng chết chóc, nên khi hai con vật bắt đầu giao đấu nàng đã quay đi chỗ khác, không dám nhìn. Tuy nàng đã biết trước thế nào quái thú cũng thua, nhưng nàng không dè kết quả lại mau đến thế? Mãi đến khi nàng nghe tiếng rống của quái thú mới quay đầu nhìn lại, thì chỉ thấy thần điêu đã trở về chỗ cũ, không thêm đựng đến một miếng ruột gan của dã thú, mà lý ra những loại chim điêu thông thường đều cho là món ăn ngon miệng nhất.

Trái lại, lúc đó, Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ đã giận dữ xanh xầm mặt mày, lớn tiếng quát gở quát:

- Các người hãy mở to mắt ra xem sự sắc bén của cặp sừng Khai Đơn Thần Tê!

Tiếng quát của Đồng Cổ Thiên Tôn vừa dứt, con quái thú nằm phục phía bên tả của lão ta đã đứng dậy, gầm gừ lộ vẻ hung hãn như sắp chụp bắt đối thủ. Quái thú này trông hình thù giống con tê giác nhưng đầu lại giống đầu của con heo rừng, có ba chiếc sừng nhọn. Toàn thân bọc bởi lớp vảy dày cứng như sắt!

Công Tôn Đình chỉ đưa mắt nhìn qua quái thú một lượt rồi khẽ nhếch mép cười khinh miệt:

- Con Thần Tê này của ông bạn, tuy có đôi phần sức lực thực nhưng chỉ là con vật ngu xuẩn chậm chạp, nếu đem giao đấu với thần điêu của lão phu e rằng còn thua kém xa!

Nghe đối phương chê bai, lão quái trợn mắt định dùng lời chế giễu lại thì Công Tôn Đình đã tiếp lời:

- Đừng nói gì khác, lão phu chỉ lấy thí dụ: bày linh điêu của lão phu chỉ cần bay cao cách mặt đất mười trượng thôi, thử hỏi xem mấy con ác thú Thần Tê và Ngao Vương của ông bạn có làm gì được nổi chúng không?

Lôi Chấn Vũ nghe nói thì biến sắc lộ vẻ ngạc nhiên, mặt nổi gân xanh, gân tía, cứng nghẹn họng không trả lời được câu nào!

Thấy vậy Công Tôn Đình ngẩng mặt lên trời cười một hồi dài, rồi bỗng nhiên quay sang bảo bày linh cầm:

- Chúng bây từ nơi lạ đến đây coi như là khách, mà đã là khách thì phải biết lễ độ. Vậy khi giao đấu với người ta phải biết nhường nhịn một chút, không được bay quá mặt đất một trượng nghe chưa?

Bầy linh điếu quả thật tinh khôn hiểu rõ ý người, khi nghe chủ nhân nói chúng đều gật đầu tỏ ý tuân lệnh. Riêng con Anh Vũ đậu trên vai Thu Thủy lại kêu lên một tiếng khách, nghe rất chói tai, nửa như cười nhạo, nửa như tỏ ý khinh miệt.

Lôi Chấn Vũ tuy hàm hàm tức giận nhưng không biết phải làm sao đành chỉ gầm lên một tiếng như thú dữ sắp vồ mồi!

Con Khai Sơn Thần Tê vừa nghe tiếng gầm của lão ta càng tỏ vẻ hung dữ, dậm chân xuống đất nghe huỳnh huých! Lôi Chấn Vũ đưa mắt nhìn sang mặt trận đối phương, trong bụng thầm đoán không biết đối phương sẽ phái con chim nào ra để đối chọi với con Thần Tê dị chủng có sức mạnh hơn hổ báo và toàn thân đao kiếm bất nhập này của mình?

Trong khi lão quái đang suy nghĩ, Công Tôn Đình khẽ mỉm cười vung tả chưởng bật nhẹ ngón tay út một cái. Bỗng thấy một con chim cú rất thông thường nhỏ bằng nắm tay toàn thân màu đen cạnh lão ta nhẹ nhàng nhảy ra. Lúc thường, trông con chim cú này đã không có gì lạ, đến nay đem so sánh với con Khai Sơn Thần Tê thực chẳng khác nào con châu chấu đứng cạnh con voi. Trong bụng Lôi Chấn Vũ tuy vừa sợ hãi vừa ngạc nhiên nhưng lão lại có vẻ đắc ý nhếch mép cười nhạo và thầm nhủ:

- Trận này nhất định các người sẽ chịu thua rồi, Khai Sơn Thần Tê của ta chỉ cần đập một cái thì con chim nhát kia sẽ đập nát.

Quả nhiên con Khai Sơn Thần Tê cũng không coi con chim cú mỏ sắt kia ra gì. Nó chỉ khẽ húc cái sừng sắc nhọn vào tảng đá bên cạnh một cái, lập tức tảng đá đó biến thành nhiều mảnh vụn bắn ra như mưa, thật xứng đáng với danh hiệu Khai Sơn mà chủ nó đã đặt cho.

Nhưng điều đáng lạ là con cú mỏ sắt vẫn ngang nhiên chẳng coi hành động của Khai Sơn Thần Tê ra gì, nó vẫn từ từ bước ra trận, không thêm bay mà cũng không để lộ vẻ gì sợ hãi!

Điều bộ kiêu ngạo của con cú mỏ sắt đã khiến con Khai Sơn Thần Tê đương ra oai đắc ý cũng phải tức giận gầm lên một tiếng như sấm động. Cát bốn vó, chồm về phía đối

phương, như một đám khói đen mang theo cát bụi mù trời. Thể xác nặng nề to lớn của quái thú, chẳng những không chậm chạp mà còn mau lẹ phi thường.

Phó Thiên Lâm và Nhân Thu Thủy tuy rất tin tưởng ở Bách Cầm tiên tử Công Tôn Đình và cũng biết rõ trong số bảy con linh cầm của ông ta mang theo con nào cũng có oai lực đặc thù của nó ngoại trừ con Thuý linh. Nhưng lúc này cả hai đều thấy cuộc đấu giữa Thần tê với Chim Cút, một đằng da cứng như sắt, sừng nhọn như đao, thể xác cũng to lớn kinh người. Còn một đằng thể xác chỉ lớn bằng nắm tay, không có điểm gì khác lạ hay kì dị và cũng không thấy một cái gì có thể thủ thắng đối phương?

Dưới sức chồm tới như điện chớp của đối phương con Cút mổ sắt cũng tự gia tăng tốc độ và chỉ trong chớp mắt, bóng đen nhỏ bé của nó đã bị chìm mất dưới bóng thể xác to lớn của Khai Sơn Thần Tê!

Thấy vậy, Nhân Thu Thủy định ninh cho rằng, con Cút mổ sắt không thể nào trốn thoát thảm trạng bị thần tê dày đập nên nàng bất giác đưa tay không nhìn nữa!

Đến khi cát bụi tạm yên, quả nhiên không thấy con chim cút đâu nữa, mà chỉ thấy con thần tê đang đứng dậm chân quật đuôi tỏ vẻ đắc ý một cách dị thường.

Lúc đó, chẳng những trên nét mặt Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ hiện vẻ tươi cười đắc ý, cho rằng con chim cút đã bị thần tê nuốt chửng vào bụng, mà cả Phó Thiên Lâm cũng có ý nghĩ như vậy. Riêng Thu Thủy lộ vẻ thương xót linh điều khẽ hỏi Thiên Lâm:

- Lâm ca, vừa rồi tiểu muội che mặt không dám nhìn nên không rõ con Cút mổ sắt đã đi đâu? Có phải nó bị thần tê nuốt vào bụng rồi chăng?

Phó Thiên Lâm định gật đầu mặc định thì bỗng nhiên có tiếng con Anh Vũ Thuý linh:

- Nhân cô nương chỉ đoán trúng một phần thôi, anh bạn Cút mổ sắt của Thuý linh, tuy có ở trong bụng thần tê thực, nhưng không phải bị thần tê nuốt vào bằng miệng mà là từ một lối khác!

Nghe thấy câu nói của con Anh Vũ Thuý linh, người thì mừng, kẻ thì sợ. Người mừng là Phó Thiên Lâm và Nhân Thu Thủy. Kẻ sợ là Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ và lũ đồ đệ đứng bên cạnh.

Rồi mọi người không ai bảo ai, họ đều chú ý nhìn kĩ trước ngực thần tê, mới rõ nơi cổ quái thú quả nhiên có một dòng máu chảy rùng rùng! Thì ra trạng thái dậm chân quật đuôi của quái thú không phải biểu lộ sự đắc ý ra oai, mà chỉ là hành động giãy giụa đau đớn khi bị linh điều cào móc gan ruột trong bụng!

Đến khi nhìn thấy rõ tình trạng, Đồng Cổ Thiên Tôn biến sắc giật mình, vung tay áo phát mạnh một cái, khiến chiếc trống đồng vang lên một tiếng tùng như tiếng sấm. Đồng

thời lúc đó con thần tê cũng rống lên một tiếng rồi ngã gục xuống đất, phía gần đuôi một vòi máu vọt ra như suối chảy. Con cút đã làm một cuộc hành trình từ đầu đến đuôi trong bụng đối phương và chui tọt ra phía sau đít của thần tê!

Thấy vậy Công Tôn Đình mỉm cười mắng:

- Mi thật là đồ hèn hạ không biết xấu, tiến vào bằng đường hòng của đối phương thì còn được, nhưng tại sao không biết chọn lối nào khác mà lại chui ra bằng lỗ hậu môn của đối phương như thế? Mau đi tìm một con suối tắm rửa sạch sẽ, bằng không thì đừng gặp mặt ta nữa!

Lúc này, con thần tê đã nằm im tắt thở! Lôi Chấn Vũ đang đứng tần ngần lộ vẻ thương xót ác thú bị chết thảm, lại nghe Công Tôn Đình dùng lời mắng con chim với ngụ ý nói bóng nói gió thì bất giác lão ta nổi giận như điên, không cần suy nghĩ giơ ra hữu chưởng, tung ra một luồng phách không chưởng lực mạnh như cơn lốc xoáy ngang ngực Công Tôn Đình!

Phó Thiên lân tuy có nghe Trại Hoa Đà Thạch Nguyên Chương nói: Công Tôn Đình là một bậc kì nhân cái thế và chính chàng cũng được ở lại ít ngày trong Bách Cầm động nhưng chưa bao giờ thấy ông ta thi triển võ học ra sao? Lúc này, chàng thấy Đồng Cổ Thiên Tôn trong cơn tức giận đã tung ra một chưởng rất mãnh liệt và hùng hậu nên chàng vội để ý xem lão tiên bối này ứng phó ra sao?

Riêng Thu Thủy, nàng cũng tự biết công lực của mình so với những hạng như tên Đồng Cổ Thiên Tôn còn thua sút rất xa, nên nàng nắm vững chủ ý là hãy trầm tĩnh khoan tay đứng xem chuyện xảy ra thế nào rồi sẽ định liệu.

Nào ngờ ý nghĩ của hai người lại hoàn toàn thất vọng! Đối với cơn cuồng phong cuộn xoáy ào ào. Công Tôn Đình vẫn thản nhiên như không, chẳng ra tay chống cự, cũng chẳng thèm tránh né chỉ khẽ mỉm cười nhìn Đồng Cổ Thiên Tôn với thái độ ung dung hoà nhã!

Phong kinh khi cất ra tiếng kêu éo éo vo vo, thổi tung bay tà áo rộng phùng phình của Công Tôn Đình nhưng thân hình ông ta vẫn đứng vững như trái núi, điều kì lạ nhất là chòm râu và tóc bạc phơ của ông ta hình như không bị ảnh hưởng của luồng cuồng phong mà bị lay động một sợi nào.

Sau trận cuồng phong, Công Tôn Đình lại thản nhiên bảo lão quái:

- Lôi Thiên Tôn, hà tất Thiên Tôn lại đi bắt chước bày linh cầm cẩu thú mà hành động hấp tấp nóng nảy như thế? Lão phu đâu đã có sáu mươi chín năm rồi chưa giao đấu với ai, nên lòng hiếu thắng bỗng bột và tính nóng nảy hầu như đã nguôi lạnh...

Vừa rồi, Đồng Cổ Thiên Tôn vì quá tức giận mà đã tung ra một chiêu pháp không vận dụng đến chín, mười thành công lực, oai thế chiêu lực tuy không xô nổi núi, bạt đổ rừng nhưng cũng đủ làm bể đá gãy cây. Thế mà chỉ làm tung bay ta áo chứ không làm sao lay động và nhúc nhích thân hình và râu tóc của đối phương thì đủ rõ vị lạo nhân kì dị này, võ công cao siêu tới mức không thể nào đo lường được, và hình như đối phương đã luyện được môn thần công vô thượng mệnh là Thân Pháp Bất Hoại đã tuyên truyền võ lâm từ lâu. Trong lúc lão quái đang hồi hộp lo lắng, ngấm ngấm vận khí ngưng thần để chuẩn bị ứng phó khi đối phương hoàn kích thì trái lại, Công Tôn Đình vẫn thản nhiên mỉm cười, khiến lão quái càng sượng sùng, cặp mắt lộ hung quang toé lửa. Vì trong câu nói trên. Công Tôn Đình ngụ ý chê cười Đồng Cổ Thiên Tôn không bằng loài cầm thú! Nhưng khi tới mấy câu sau: "...đã có sáu mươi chín năm rồi, lão phu chưa giao đấu với ai nên lòng hiếu thắng bỗng bột..." thì lão ta mới dịu cơn tức giận tiếp lời hỏi:

- Nghe các hạ nói thì các hạ đã ẩn cư hơn một giáp tý rồi, tại sao bây giờ lại đột nhiên xuất thế? Hay là các hạ đã bị mấy tên tiểu bối này xúi dục ra tham dự đại hội Hoàng Đơn trong tiết Trùng Dương sắp tới?

Công Tôn Đình không trả lời, chỉ khẽ nhú mày, nhìn lão quái với ánh mắt nửa như thương xót, nửa như khinh bỉ, miệng mỉm cười lẩm bẩm ngâm nga mấy câu:

*"Can chi mà phải hãm thân
Trong vòng danh lợi hồng trần đua ghen?
Thân ta đã hết buồn phiền
Chẳng còn bận ý sang hèn thị phi!"*

Đồng Cổ Thiên Tôn nghe rõ ý tứ mấy câu ngâm nga của Công Tôn Đình, thì bất giác lão ta cả mừng hơn hở và thầm nghĩ mình đã cùng với bọn Vực Ngoại Tam Hung tốn biết bao công sức mới lợi dụng điểm chu ngân trên kiếm gãy, loại bỏ được kẻ cường địch lợi hại là Đan Tam Kiếm Khách như Thiên Hân. Trong kì đại hội Hoàng Đơn sắp tới, với sự liên kết giữa mình và bọn Vực Ngoại Tam Hung sẽ chiếm ưu thế tuyệt đối áp chế bọn Hoàng Đơn Động Khách Cát Ngu Nhân, Bình Tung Tứ Hữu và Tuệ Giác Thần Ni để xưng hùng thiên hạ! Nay đại gì vì một con chim nhỏ tạo thêm một kẻ cường địch. Hơn nữa, bấy quái điều kì dị của lão già này xem ra lợi hại vô cùng, và chính là khắc tinh của bảy dị thú do mình nuôi dưỡng! Nghĩ đến đây, lão quái đột nhiên đổi hẳn nét mặt, đang hầm hầm giận dữ thành vẻ hoà nhã vui tươi, rồi cất tiếng cười ha hả đáp:

- Nhân phẩm và thiện ý của các hạ đều cao siêu tuyệt đỉnh, bình sinh Lôi mỗ rất khâm phục các bậc cao nhân ẩn dật như các hạ, vậy Lôi mỗ xin hoàn lại cho các hạ con Anh Vũ Bích linh!

Nhân Thu Thuỷ tuy hiểu rõ Lôi Chấn Vũ đã khôn ngoan giả quyết, mượn cơ để rút lui, nhưng khi nghe hân nói chịu trả lại con Anh Vũ Bích linh thì nàng mừng rỡ vô cùng!

Nào ngờ, Bách Cầm tiên tử Công Tôn Đình lại thần nhiên không thèm tiếp nhận hành động này của lão quái chỉ lạnh lùng nói:

- Con Anh Vũ bích linh ấy đã xu phụng kẻ thù mà thay lòng đổi dạ thì không xứng đáng được sống trong Bách Cầm động của ta hoặc Vô Đầu cốc của hiền muội nữa! Nếu Lôi thiên Tôn thích nó thì cứ việc nuôi dưỡng, còn không thích thì đập chết cho rồi! Hiện giờ lão hủ không muốn ở đây lâu, nếu Thiên Tôn không có ý định cho thần thú thử sức với bầy chim thì lão cùng Phó lão đệ và Nhân cô nương xin cáo từ trở về Mãng Thương Sơn vậy.

Bình thường lão quái Lôi Chấn Vũ chỉ nuôi dưỡng toàn giống ác thú dữ tợn, nay gặp con Anh Vũ Bích linh, lão ta quý thích vô cùng!

Nay nghe Công Tôn Đình nói không chịu đầu hàng, thực hợp với thâm ý của lão ta, nên lão chực nảy ra một độc kế liền giả bộ tươi cười nói:

- Các hạ nói như vậy, Lôi mỗ xin bái lĩnh hậu ân chưa hết, đâu còn dám có ý tranh dành hơn thua nữa làm gì?

Nói tới đây lão ta ngừng lời, quay sang phía mấy gã đàn ông người Mèo và mấy con khỉ đột tóc vàng đang đứng co ro, sợ hãi trước thần oai của cặp thanh điều quát:

- Đồ ăn hại chúng bây, sao không biết đánh trống tiến khách?

Tiếng quát của lão quái vừa dứt, tiếng trống nổi lên ầm ầm, nhất là chiếc trống đồng to lớn nơi lão ta đang ngồi, được lão ta cong ngón tay búng liên tiếp tạo thành những tiếng ùng ùng như tiếng sấm vang động cả núi rừng!

Khi tiếng trống nổi dậy thì Bách Cầm tiên tử, Phó Thiên Lân và Nhân Thu Thuỷ mỗi người cưỡi một con thần điều. Vỗ cánh bay vọt lên không, mang theo con ó ba chân, con cú mỏ sắt và con Anh Vũ Thuý linh. Chỉ để lại con quạ đen bay là là lượn chung quanh Bách thú nham với khoảng cao chừng ba trượng!

Kể ra cũng kì quái, trong một vùng trống trải tại Bách thú nham, ngoài tiếng trống ầm ầm ghê rợn ra, không có điều gì khác lạ, nhưng khi con quạ đen lượn đến đâu thì như có một làn khói mỏng đủ màu quyện vào cặp cánh của nó!

Chỉ trong giây lát, làn khói bám vào trên mình linh điều mỗi lúc mỗi dày và tục hồ đã biến thành một lớp bụi đủ màu rực rỡ. Lúc này, con quạ đen đột nhiên phi vọt lên cao, kêu mấy tiếng quác quác, xù lông rũ cánh một cái thật mạnh làm cho lớp bụi bám trên mình rơi xuống lả tả, rồi thi triển thân pháp, hút hết lớp bụi đó vào miệng, đoạn vỗ cánh bay theo Công Tôn Đỉnh về Mãng Thương Sơn! Để lại sự sợ hãi cho thầy trò Lôi Chấn Vũ!

Lại nói. Khi Công Tôn Đỉnh, Phó Thiên Lân, Nhân Thu Thủy vừa về tới Bách Cầm động thì con quạ đen cũng vừa hạ cánh xuống theo, Thu Thủy vừa thấy dạng con thần điều trở về thì đã thất kinh kêu lớn:

- Ôi! Lạ quá! Lão tiên bối thử nhìn xem, quạ đen đã biến thành bạch rồi kìa!

Công Tôn Đỉnh lộ vẻ tươi cười hơn hớn lên tiếng giải thích:

- Vừa rồi tại Bách thú nham, Lôi Chấn Vũ sai đệ tử đánh trống tiền khách, thực ra hẳn đã ngầm thi độc kế phóng những ngải độc vô hình dấu sẵn trong những chiếc trống đồng để hại chúng ta! Nhưng hẳn có ngờ đâu con quạ đen này mười năm trước ăn lầm phải trái U Minh Châu Quả, trúng độc gần chết, sau được gặp Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương chữa khỏi, nhờ đó mà trong nội thể của nó đã chứa sẵn chất kháng độc kì năng có thể khắc chế được mọi loại độc vật trên thế gian. Và chính nó là loại khắc tinh của các giống ngải độc của Lôi Chấn Vũ, coi ngải độc như món ăn ngon chưa từng có, nên nó đã lợi dụng cơ hội vừa rồi ăn một bữa ngải độc no nê, chẳng những nó đã tiêu trừ được mối ẩn hoạ cho quần hùng dự hội Hoàng Sơn sắp tới, mà con giúp nó bồi bổ chân nguyên bản thân, chỉ trong chốc lát, số lông lốm đốm đen còn lại biến thành bạch, đỡ cho lão phu khỏi tổn tâm huyết hàng hơn năm trời nữa!

Nghe Công Tôn Đỉnh giải thích, Thu Thủy mới vỡ lẽ, nhưng khi nhớ đến con Anh Vũ Bích linh thì nàng lại thương tiếc vô cùng. Và chầu môi trách móc Phó Thiên Lân:

- Này Lân ca, may mắn lắm tiểu muội mới được gửi tặng con chim tinh khôn và biết nói tiếng người như con Anh Vũ Bích linh, tại sao lão ca lại để lọt...

Thu Thủy chưa nói dứt, Công Tôn Đỉnh đã xen lời:

- Nhân cô nương cứ yên tâm, bất tất phải lo lắng thương tiếc làm chi, vì lão phu biết con Bích linh vốn khôn ngoan tuyệt luân, không khi nào nó chịu theo lũ yêu tà như Lôi Chấn Vũ đâu! Chắc là nó phát hiện điều gì khác đó thôi! Lão phu bảo đảm với cô nương, trễ lắm là đến ngày đại hội Hoàng Sơn nó sẽ trở về với chúng ta chứ không mất đâu!

Phó Thiên Lân cũng hiểu rõ, Bích linh không khi nào chịu bỏ sáng đâu tối, nên chàng công nhận lời suy đoán của Công Tôn Đỉnh là đúng và cũng hết lời an ủi khuyên giải, Thu Thủy mới thôi thương tiếc mà vui vẻ như cũ!

Chúng kiến tình sâu đậm của cặp anh hùng nhi nữ, Công Tôn Đình cũng cảm thấy vui lây. Kế đó, lão mỉm cười bảo Thiên Lân:

- Phó lão đệ, hiện nay tại khu rừng hoa này đã tụ tập đủ các loài linh điều, vậy lão đệ hãy tùy ý chọn lấy một con mà lão phu đã hứa tặng.

Phó Thiên Lân có ý muốn chọn con thanh điều đã xé nát con Hoàng Kim Ngao Vương mà chàng cười từ Dã Nhân Sơn về, nên chàng khẽ hỏi Thu Thuỷ xem nàng có đồng ý không?

Nhân Thu Thuỷ mỉm cười đáp có vẻ trách móc:

- Lân ca, Thanh điều tuy thần dũng vô địch nhưng tương lai chúng ta hành đạo giang hồ, nếu đi đến đâu cũng mang theo một con linh cầm to lớn hung dữ như thế, tránh sao khiến mọi người khiếp hãi? Hơn nữa, chúng đang đủ đôi, nay lại phân tán một con đi theo chúng ta, thực là một việc làm tàn nhẫn!

Thâm ý của Phó Thiên Lân nghĩ rằng, con thanh điều vừa có thể khắc địch, vừa làm chân đi lại xa xôi. Nhưng đến khi nghe Thu Thuỷ giải bày, chàng mới nhận thấy, quả thực tâm tư đàn bà con gái có phần tế nhị chu toàn hơn nam phái nhiều, nên chàng vội mỉm cười khẽ nói:

- Thu muội nói rất đúng, chúng ta không nên phân tan cặp thanh điều ấy làm chi tội nghiệp, tiểu huynh có ý muốn Thu muội tùy ý lựa chọn con nào thích hợp với sở dụng của chúng ta cũng được!

Thu Thuỷ đảo ánh mắt về phía bầy chim một vòng rồi mỉm cười nũng nịu hỏi:

- Lân ca, chúng ta yêu cầu Công Tôn lão tiên bối ban cho con cút mỏ sắt, chẳng hay Lân ca có bằng lòng không?

Phó Thiên Lân chưa kịp đáp, Công Tôn Đình đã cất tiếng cười khen:

- Nhãn lực của Nhân cô nương quả thực cao minh hơn Phó lão đệ rất nhiều! Con cút mỏ sắt này chẳng những có oai lực dũng mãnh vô cùng và thân thể lại vừa nhỏ vừa ít bị kẻ địch chú ý! Hơn nữa, nó lại rất thuần phục, biết nghe lời, không như cặp thanh điều, có lúc chúng thuần phục dễ bảo nhưng có lúc chúng ngang ngạnh vô cùng!

Lúc đó cặp thanh điều đang đứng phía sau Công Tôn Đình, chúng nghe ông ta nói như vậy đều vươn cổ kêu lên mấy tiếng quác quác và tỏ vẻ không phục!

Phó Thiên Lân và Nhân Thu Thuỷ thấy thái độ của cặp thanh điều như vậy cũng phải bật cười! Còn Công Tôn Đình khẽ huýt gió một tiếng gọi con cút mỏ sắt đến trước mặt Phó Thiên Lân bảo:

- Ta đã tặng con đi theo hai vị Phó tướng công này, từ nay trở đi, người đã là chủ nhân mới của con, vậy bất luận việc gì, con cũng phải ngoan ngoãn nghe lời không được cãi lại.

Nghe chủ nhân nói, con linh điều chỉ khẽ hé chiếc mỏ đen nhọn, kêu lên một tiếng nhỏ rồi nhẹ nhàng rúc vào cánh tay áo của Phó Thiên Lân nhanh như một ánh chớp.

Sau khi mọi việc êm thấm, tạ ơn Công Tôn Đình xong rồi Phó Thiên Lân thấy mình và Nhân Thu Thủy đã rời Lãnh Nguyệt Bình trong một thời gian khá lâu, sợ rằng Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương và mọi người lo lắng nên chàng vội cùng người yêu xin cáo từ vị kì nhân ẩn sĩ để trở về Cửu Hoa Sơn.

Bách Cầm tiên tử Công Tôn Đình mỉm cười nói:

- Từ Mãng Thương Sơn về Cửu Hoa Sơn đường sá rất xa xôi hiểm trở, để lão phu sai thần điếu tiễn hai người một đoạn đường, tiện thể cho chúng nhận rõ đường lối vào Vô Đầu Cốc và thuận đường lão phu cũng muốn nhăm vài lời với Đỗ hiền muội!

Nhân Thu Thủy nghe nói thì cả mừng vội ngỏ lời cảm tạ:

- Nếu được lão tiên bối giúp đỡ thế này thì may quá, văn bối cũng muốn tiện dịp ghé Vô Đầu cốc bái yết Đỗ lão tiên bối để tạ ơn người đã tặng áo Long chim ngũ sắc và con Anh Vũ Bích linh....

Nói tới đây bỗng nhiên nàng phát lên một tiếng ủa rồi hỏi Công Tôn Đình:

- Thưa lão tiên bối, làm sao thần điếu có thể cõng nổi hai chúng tôi?

Bách Cầm tiên tử đưa tay vuốt ve con thần điếu đứng kế bên rồi mỉm cười nói:

- Trong bày linh điếu của lão phu, nói về thể xác to lớn phải kể đến cặp thanh điếu đứng đầu, nhưng chúng chỉ đủ sức cõng nổi một người, cho nên trách nhiệm này phải giao cho lão Hoàng – con thần điếu đuôi dài- mới làm nổi. Vả lại, chính nó cũng cần nhân dịp này để thăm người bạn cũ của nó, đã lâu ngày không được gặp mặt.

Khi đến Mãng Thương Sơn, Phó Thiên Lân đã được cưỡi con thần điếu của Đỗ Vô Đầu bay một mạch từ núi Võ Đang đến tận Vân Nam, nên chàng hiểu rõ giống linh điếu này, chẳng những có sức bay xa ngàn dặm trong chốc lát, mà người cưỡi trên lưng cũng cảm thấy vững vàng và thư thái vô cùng, chẳng khác gì khi ngồi trên chiếc thuyền lướt trên mặt biển lúc trời yên sóng lặng! Cho nên chàng vội vàng cảm tạ và hỏi lại Công Tôn Đình:

- Thưa lão tiên bối, từ khi con quạ đen của lão tiên bối được nuốt số ngải độc Miêu Cương, bổ ích chân nguyên đã biến thành màu toàn bạch và điều tâm nguyện của lão tiên bối cũng đã hoàn thành ! Vậy có phải lão tiên bối muốn nhờ văn bối hẹn ngày tái ngộ chăng?

Bách Cầm tiên tử Công Tôn Đình mỉm cười gật đầu đáp:

- Phó lão đệ đoán rất đúng. Vì năm xưa lão phu cùng Đỗ hiền muội chia tay nhau trong một đêm trước đêm thất tịch. Cho nên lão phu muốn nhờ lão đệ nói với Đỗ hiền muội rằng: Công Tôn Đình đã vùi đầu nơi rừng sâu núi thẳm, phí biết bao khổ tâm và đã may mắn giúp cho con quạ đen tu luyện được biến thành màu toàn bạch rồi, vậy xin hẹn đúng vào đêm thất tịch năm nay, lão phu sẽ dẫn bày linh cầm đến Vô Đâu Cốc cùng nàng gặp gỡ...!

Thu Thuỷ nghe nói cũng phải khâm phục và lớn tiếng tán thưởng:

- Trên trời có Chức Nữ Ngưu Lang, mỗi năm vào đêm thất tịch, được chim linh thước bắc cầu qua sông Ngân Hà gặp nhau một lần đã được truyền tụng thiên thu! Ngày nay, dưới trần cũng có lão tiên bối và Đỗ tiên tử, chờ đợi nhau hàng một giáp tý mới hoàn thành được tâm nguyện. Và trước đêm thất tịch năm nay, giữa Mãng thương Sơn và dãy núi Võ Đang sẽ có hàng trăm ngàn linh điều bay lượn rợp trời để chứng kiến phút gặp gỡ của hai tấm chân tình đã khiến cảnh tượng gặp gỡ giữa Ngưu Nữ song tinh và Thiên hà Linh thước sau đây phải giảm sắc không ít! Cũng như sẽ trở thành giai thoại sẽ lưu truyền vô tận sau này!

Nghe Thu Thuỷ tán thưởng, Công Tôn Đình chỉ mỉm cười không đáp, hiển nhiên trên nét mặt của ông ta đã biểu lộ nỗi vui mừng đến cực điểm!

Hiểu ý, Phó Thiên Lân cùng Thu Thuỷ vội thi lễ cáo từ, nắm tay nhau, nhảy lên lưng thần điều, vỗ cánh bay về dãy núi Võ Đang!

Lưng thần điều chỉ vừa chở hai người ngồi sát nhau nên Phó Thiên Lân đã lợi dụng cơ hội ôm Thu Thuỷ vào lòng để ngửi chút hương thơm trinh nguyên của người ngọc...

Nhân Thu Thuỷ cũng cố ý nhân dịp này để bàn luận với Thiên Lân về Hồng Y La Sát Cô Phiêu Hương và tìm một lối thoát cho người bạn gái có phẩm chất rất tốt và đang muốn tìm đường ngay nẻo chánh! Nhưng vì chi bay cao gió thổi mạnh, nói nhỏ thì không nghe rõ, nói lớn lại sợ ngượng miệng nên đành đợi về đến Lãnh Nguyệt Bình rồi sẽ giải bày và để mặc cho người yêu tỏ tình thân mật để đền bù cho những ngày xa cách nhớ nhung!

Lúc này, tâm tình của hai người hoà chung một nhịp điệu nên không cần vận công ngự hàn mà người cũng không thấy lạnh lên, mặc dù đang bay trên chín tầng mây xanh thẳm!

Ước bay của thần điều khoáng khắc ngàn dặm, nên khi ngồi trên lưng chim, Phó Thiên Lân phải luôn để ý quan sát mục tiêu, đến khi vừa nhận ra vùng biên giới Hồ Bắc, sắp

bước vào dãy núi Võ Đang, chàng khẽ vỗ thần điều bảo bay thấp và chậm để tiện nhận xét đường vào Vô Đầu cốc.

Bay qua mấy ngọn núi cao nữa, vẫn chưa thấy cửa hang, Phó Thiên lân bất giác tỏ vẻ e ngại, vì từ trên cao nhìn xuống đa số những ngọn núi và đèo đều giống nhau, rất khó nhận được chỗ nào là Vô Đầu cốc, một nơi mà chàng chỉ vừa vào có một lần!

Chàng định cho Thần điều đáp xuống để đi bộ tìm kiếm thì bỗng nhiên Thần điều đã tà tà hạ thấp và vươn cổ kêu quác quác liên hồi!

Ngay lúc đó, phía dưới đèo cũng có tiếng kêu đáp lại Phó Thiên lân biết rất có thể nó đã gặp được con Thần điều của Bách Điều Tiên Nhân Đỗ Vô Đầu nên chàng hết sức mừng rỡ vội phóng tầm mắt tìm kiếm, quả nhiên từ dưới ngọn đèo phía trước có một ngọn kim tinh đang xẹt lên! Và chỉ trong chớp mắt, hai linh điều đã gặp nhau, chúng bay song hàng khẽ kêu quác quác....như trò chuyện thăm hỏi và tỏ vẻ mừng rỡ vô cùng!

Thu Thuỷ cũng biết nơi ngọn đèo vừa có thần điều bay ra, chắc là có Vô Đầu cốc, nơi ẩn cư của Bách Điều Tiên Nhân Đỗ Vô Đầu! Cho nên khi linh cầm vừa chao mình, xuyên mây lao xuống, nàng vội đảo mắt nhìn chung quanh quả nhiên cảnh vật nơi này rất dị kì lạ mắt bốn bề vách đá thẳng tắp, mang một màu xanh biếc với những hàng cổ trùng lớn nhỏ, quái thạch lô nhô ẩn dưới lớp rêu đóng xanh mướt! Nhất là sau khi vượt qua bảy lớp mây trắng gần xuống tới đáy hang cảnh sắc lại càng linh kì, chỗ nào cũng thấy hoa cỏ, trúc, lan đủ màu đủ sắc chẳng khác nào một tấm thảm gấm thêu hoa, ngát toả bầu không khí thanh u, sáng khoái, như lạc vào cõi thần tiên nơi thượng giới!

Thu Thuỷ thâm thán phục vị Bách Điều Tiên Nhân Đỗ lão tiên bối này đã chọn được một động phủ, một phúc địa như nơi này để ẩn cư, đem so sánh với Bách Cầm Động của Công Tôn lão tiên bối quả có phần thanh nhã tao quý hơn! Nàng tự nhủ, nếu sau này mình và Phó Thiên lân tìm được nơi ẩn cư như thế này, để cùng nhau tu luyện đến lúc bạc đầu thì hạnh phúc biết bao....!

Ý nghĩ ao ước của nàng vừa tới đây, thì bỗng nhiên trước mặt vừa xuất hiện một quái thạch to lớn, và sau khi chuyển qua phía sau ngọn quái thạch, nàng lại ngạc nhiên đến ngỡ ngàng, vì dãy cây kì lạ nàng chưa hề thấy, cũng chưa hề nghe ai nói đến bao giờ: hàng cây này, cây nào cây nấy to cỡ mấy vòng người ôm nhưng cành lá lại thấp lè tè. Trên ngọn đậu dày dặt các giống chim đủ sắc, mà đa số nàng cũng không hề biết tên, khoảng gần giữa bày chim, đặt một chiếc bồ đoàn lớn kết bằng lông chim ngũ sắc dày hàng thước. Trên bồ đoàn có một thiếu phụ áo lục, tuổi độ hai mươi bảy hai mươi tám, tóc xoã ngang lưng đang nhắm mắt tĩnh tọa!

Vừa nhắc thấy phong thái Bách Diểu Tiên Nhân Đỗ Vô Dầu, Thu Thủy đã thầm nghĩ, chẳng trách Công Tôn lão tiên bối, phải bỏ phí hàng sáu bảy chục năm trời khổ tâm vùi đầu trong hang sâu rừng rậm để hoàn thành nguyện ước! Giữa lúc đó, Đỗ Vô Dầu cũng đã hé cặp mắt trong sáng nhìn cặp thần diểu màu vàng tung tăng cạnh nhau gạt gù tâm sự, một lát sau bà ta mới đảo cặp mắt sang phía Thu Thủy và đưa tay bảo hai người ngồi, cất tiếng hỏi Phó Thiên Lân:

- Phó lão đệ thực là người biết giữ thủ tín, lão đệ đã cùng thần diểu đến đây, chắc là đã gặp được Công Tôn Đỉnh rồi! Còn vị cô nương này có phải là Nhân Thu Thủy cô nương mà lão đệ vẫn thường nhắc đến đó chẳng?

Phó Thiên Lân liền vội vàng nghiêm chỉnh giới thiệu Thu Thủy với Đỗ Vô Dầu, xong chàng cúi mình nói:

- Kính bẩm lão tiên bối, con qua đen do Công Tôn lão tiên bối nuôi dưỡng đã biến thành toàn bạch rồi ạ!

Nghe xong, hình như Đỗ Vô Dầu có vẻ sửng sốt, nửa mừng nửa hãi và bất giác thốt lên một tiếng ủa đây vẻ ngạc nhiên.

Phó Thiên Lân liền tiếp lời kể rõ cho bà nghe về trường hợp qua đen được hưởng dụng một số lớn ngải độc Miêu Cương, bổ ích chân nguyên, nên mới biến thành màu toàn bạch như ý nguyện của vị chủ nhân Bách Cầm Động!

Nghe Phó Thiên Lân kể xong câu chuyện kỳ ngộ trên Đỗ Vô Dầu mới hết hoài nghi và cúi đầu khẽ chép miệng thở dài ra chiều cảm khoái vô cùng. Phó Thiên Lân lại nói:

- Công Tôn lão tiên bối sai thần diểu đưa bọn văn bối về Cửu Hoa Sơn, người có dặn chúng tôi tiện đường ghé lại đây bái yết lão tiên bối và chuyển lời báo tin với lão tiên bối rằng người sẽ dẫn bày linh diểu đến đây vào đêm...

Không đợi Phó Thiên Lân nói hết, Đỗ Vô Dầu đã mỉm cười ngắt lời hỏi:

- Có phải ông ta nói sẽ đến đây vào trước đêm thất tịch chẳng?

Vietkiem.com